

Zavolal hlasem velikým:
Ach, má milá, kde jsi?
Zda-li tě zvěř neroznesla,
lebo zabitá jsi?

Uvázal koňa u duba,
sám klek' na kolena,
vytáhl z pošvy ostrý meč,
uřal si hlavu přeč.

A jeho milá, rozmilá
ze sna procítla,
viděla ho zabitého,
kůň stojí u něho.

Měla tě milá dva nože,
oba balzanovy,
jedném sobě hrob kopala,
druhém se zabila.

Ach, položte nás, položte
do jednoho hrobu,
aby naše věrné duše
přišly k Pánu Bohu.

Ach, položte nás, položte
až tam na rozcestí,
kady dobří lidi chodí,
formánkové jezdí.

Kdo tady půjde, pojede,
ať na nás zpomene,
tudy leží milý s miló,
obá zabití jsó.

Kdo tady půjde, pojede,
ať sobě zpomene,
tu leží milý pro miló,
milá pro milého.

149. SAMOVRAHYNĚ

315.

Od Rousínova ze Slavíkovice

Só - di - jó sy - ne - čka v Kyjo - vě na prá - vě, že za - bil pa - nen - ko na ze - le - né trá - vě.

Sódijó synečka
v Kyjově na právě,
že zabil panenka
na zelené trávě.

Vrazila nožéček
do levýho bočka,
z té rany vykvetla
červená růžička.

Ach, co sis, panenka,
co sis pomeslila!
Pro marný slovíčko
srdečko's zranila!

Já sem jí nezabil,
zabila se sama,
já sem se jí díval,
jak se mordovala.*)

Červená růžička,
modré karafiát,
škoda ti, panenka,
škoda ti na stokrát.

Zranila, zranila
pro synečka svýho,
že jož nedostane
nikdá takovýho.

*) Sudťe, páni, sudťe,
ale podle práva,
já sem jí nezabil,
zabila sa sama.

A já sem sa díval
z maštale okénkem,
dyž sa zabíjala
březovým polénkem.

150. NEVĚSTA BEZDĚČNÁ

316.

Stá - la svadba, stá - la do bí - lé - ho rá - na, v pondě - lí ce - lý deň, ce - lý bo - ží tý - deň.

Stála svadba, stála
do bílého rána,
v pondělí celý deň,
celý boží týdeň.

Bys také umřela,
ty s ním spáti musíš.
Bože můj, Otče můj,
k čemu ty mě nutíš!

Dyž bylo v půlnoci,
k dvanáste hodině:
Obrať se, ty milá,
pravým líčkem ke mně.

Ty družbo nejmladší,
pro Boha tě prosím,
neukládej mě s ním,
lebo umřít musím.

Dyž je ukládali,
jemu přikázali,
aby se jí netknul,
až právě v půlnoci.

Já se neobráším,
svej krásy neztratím,
krásu bych ztratila,
pannú bych nebyla.